

The Development of English Pronunciation Skills by Using the Phonics Teaching Method for Grade 1 Students

Pantip Boonsaen¹ and Satjatham Phorntaweekul²

¹ Master's Degree, Curriculum and Instruction, Roi-Et Rajabhat University, Thailand

² Faculty of Education and Human Development, Roi-Et Rajabhat University, Thailand

E-mail: pantipboonsaen@gmail.com, ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0001-2831-3928>

E-mail: kaireru@gmail.com, ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-2095-0324>

Received 21/03/2026

Revised 08/04/2026

Accepted 10/05/2026

Abstract

Background and Aims: Grade 1 students at Ban Nong Saeng Sawang Wit School in Roi Et Province struggle with English pronunciation, stemming from an inability to distinguish consonants and phonemes. This causes reading difficulties, a fear of making errors, and a lack of confidence. Therefore, this research aimed to strengthen their English pronunciation skills using the phonics teaching method, enabling them to achieve an assessment score of 70% or higher.

Methodology: This research is designed as action research, focusing on the development of students within a specific educational context. The target group for this study consists of three Grade 1 students at Ban Nong Saeng Sawang Wit School. The participants were selected through a purposive sampling method to ensure the study directly addresses the specific learning needs of the group. The research instruments included instructional lesson plans, an English reading-aloud proficiency assessment form, semi-structured interviews, and field notes.

Results: The research findings revealed that the development of English pronunciation skills using Phonics instruction for Grade 1 students was highly effective. The students achieved English pronunciation assessment scores higher than the predetermined criteria. Specifically, all 3 students (100%) successfully passed the threshold score of 70 percent and above.

Conclusion: The phonics teaching method for learning management significantly improved the English pronunciation abilities of Grade 1 students. Through a 5-step Active Learning process integrating colour-coding and hands-on materials, learners grasped grapheme-phoneme correspondence, allowing accurate pronunciation and spelling without rote memorization. These findings provide a practical guideline for designing early childhood English curricula to establish a sustainable language foundation.

Keywords: English Pronunciation Skills; Phonics Teaching Method; Grade 1 Students

การพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนแบบโฟนิกส์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ปานทิพย์ บุญแสน¹ และสังธรรม พรทวีกุล²

¹นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด

²ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดอกเตอร์ คณะครุศาสตร์และการพัฒนามนุษย์ มหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด

บทคัดย่อ

ภูมิหลังและวัตถุประสงค์: ปัญหาการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านหนองแสงสว่างวิทย มีสาเหตุสำคัญมาจากการที่ผู้เรียนขาดความสามารถในการจำแนกพยัญชนะและหน่วยเสียง ทำให้ไม่สามารถอ่านคำศัพท์ได้อย่างถูกต้องและคล่องแคล่ว ประกอบกับมีความไม่มั่นใจและไม่กล้าแสดงออกทางภาษาเนื่องจากกลัวการออกเสียงผิดพลาด ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงได้นำวิธีการสอนแบบโฟนิกส์ (Phonics) มาใช้เป็นแนวทางในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบ โดยงานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มดังกล่าวด้วยวิธีสอนแบบโฟนิกส์ ให้สามารถผ่านเกณฑ์การประเมินตั้งแต่ร้อยละ 70 ขึ้นไป

ระเบียบวิธีการวิจัย: เป็นการวิจัยเชิงปฏิบัติการ (Action Research) ตามรูปแบบของ Kemmis และ McTaggart จำนวน 3 วนรอบ กลุ่มเป้าหมายคือนักเรียนชั้น ป.1 จำนวน 3 คน เลือกแบบเจาะจง เครื่องมือประกอบด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ 6 แผน แบบประเมินทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง และแบบบันทึกภาคสนาม

ผลการวิจัย: พบว่า นักเรียนมีคะแนนทักษะในการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด คือนักเรียนมีคะแนนทักษะในการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 ขึ้นไป จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 100

สรุปผล: การจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีสอนแบบโฟนิกส์ ช่วยส่งเสริมทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ให้สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดได้อย่างเป็นรูปธรรม ผู้เรียนเกิดความเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างตัวอักษรและเสียง ทำให้สามารถอ่านและสะกดคำตามหลักสัทศาสตร์ได้โดยไม่ต้องท่องจำ ความสำเร็จนี้เป็นผลมาจากกระบวนการสอน 5 ขั้นตอนแบบ Active Learning โดยเฉพาะการใช้เทคนิคแยกสืตัวอักษรและให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติผ่านสื่อเชิงประจักษ์ ซึ่งช่วยลดความสับสนและแก้ปัญหาการสะกดคำผิดพลาดได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้ ผลการวิจัยสามารถนำไปประยุกต์ใช้เป็นแนวทางในการออกแบบหลักสูตรภาษาอังกฤษสำหรับระดับปฐมวัย และประถมศึกษาตอนต้น เพื่อวางรากฐานทางภาษาที่ยั่งยืนต่อไป

คำสำคัญ: ทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ; โฟนิกส์; ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

บทนำ

ในสังคมโลกปัจจุบัน (Globalization) การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะภาษาอังกฤษ ได้ทวีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากภาษาอังกฤษได้กลายเป็นภาษาสากล (Lingua Franca) ที่ใช้เป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร การประกอบอาชีพ ตลอดจนการสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชนโลก (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) การตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมุมมองของสังคมโลก นำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่างๆ การพัฒนาศักยภาพของประชากรในประเทศให้มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษจึงเป็นยุทธศาสตร์สำคัญในการยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2560) ได้กำหนดให้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) เป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐานที่มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับประถมศึกษา ซึ่งเป็นการวางรากฐานการเรียนรู้ภาษาที่สำคัญ

ทักษะทางภาษาอังกฤษประกอบด้วย 4 ทักษะหลัก คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยทักษะการอ่านถือเป็นทักษะที่จำเป็นอย่างยิ่งในการเรียนรู้และการแสวงหาความรู้ ยิ่งในยุคปัจจุบันซึ่งเป็นยุคของ "ข่าวสารข้อมูล" (Information Age) การอ่านยิ่งมีความสำคัญมากขึ้นต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิต อย่างไรก็ตาม การอ่านที่มีประสิทธิภาพไม่ได้หมายถึงเพียงการอ่านในใจเพื่อจับใจความ (Reading Comprehension) เท่านั้น แต่ยังรวมถึงการอ่านออกเสียง (Pronunciation) ที่ถูกต้องชัดเจนด้วย

ในปัจจุบันทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษยังคงเป็นอุปสรรคสำหรับนักเรียน โดยเฉพาะในระดับประถมศึกษาจากข้อมูลรายงานการประเมินตนเองของสถานศึกษา (SAR โรงเรียนบ้านหนองแสงสว่างวิทย, 2567) พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ประสบปัญหาด้านการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษในลักษณะเดียวกัน จากข้อมูลรายงานการประเมินตนเองของสถานศึกษา (SAR โรงเรียนบ้านหนองแสงสว่างวิทย, 2567) พบว่าผู้เรียนส่วนใหญ่ยังขาดความสามารถในการจำแนกพยัญชนะและหน่วยเสียงของภาษาอังกฤษ ไม่สามารถเชื่อมโยงเสียงกับรูปอักษรได้ ส่งผลให้สะกดคำผิดพลาด อ่านคำศัพท์ไม่ได้ และเกิดความไม่มั่นใจในการสื่อสารทางภาษา ซึ่งปัญหาหนึ่งมาจากความสามารถในการอ่านออกเสียงและสะกดคำและการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องหาวิธีการสอนที่มีประสิทธิภาพเพื่อแก้ไขปัญหาและพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียนตั้งแต่ระดับปฐมวัย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งเป็นช่วงวัยเริ่มต้นของการเรียนรู้การอ่านเขียนอย่างเป็นระบบ (Early Literacy)

ปัญหาการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษที่ไม่ถูกต้องของนักเรียนไทย เป็นประเด็นที่ได้รับความสนใจจากนักวิจัยจำนวนมาก ซึ่งส่วนใหญ่ระบุว่าสาเหตุหลักมาจากความแตกต่างระหว่างระบบเสียงภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ส่งผลให้ผู้เรียนเกิดความสับสนในการลงเสียงพยัญชนะและสระ (ยาใจ พงษ์บริบูรณ์, 2537; สุนันทา ปัญญารัตน์, 2554) จากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง พบว่ามีการนำ วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ (Phonics Teaching Method) มาใช้เพื่อแก้ปัญหาดังกล่าวอย่างแพร่หลาย เช่น งานวิจัยของ วัชรินทร์ เครือเข้า (2561) และ รัชดากาญจน์ ไยดี (2565) ซึ่งยืนยันว่าการสอนที่เน้นความสัมพันธ์ระหว่างตัวอักษรและเสียงช่วยให้ผู้เรียนในระดับประถมศึกษาพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงได้ดีกว่าการเรียนแบบท่องจำคำศัพท์

จากปัญหาดังกล่าวโรงเรียนบ้านหนองแสงสว่างวิทย อำเภอโพธิ์ชัย จังหวัดร้อยเอ็ด ซึ่งเป็นพื้นที่ในการศึกษาวิจัย พบว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ประสบปัญหาด้านการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษในลักษณะเดียวกัน จากข้อมูลรายงานการประเมินตนเองของสถานศึกษา (SAR โรงเรียนบ้านหนองแสงสว่างวิทย, 2567) พบว่าผู้เรียนส่วนใหญ่ยังขาดความสามารถในการจำแนกพยัญชนะและหน่วยเสียงของภาษาอังกฤษ ไม่สามารถเชื่อมโยงเสียงกับรูปอักษรได้ ส่งผลให้สะกดคำผิดพลาด อ่านคำศัพท์ไม่ได้ และเกิดความไม่มั่นใจในการสื่อสารทางภาษา จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องหาวิธีการสอนที่มีประสิทธิภาพเพื่อแก้ไขปัญหาและพัฒนาทักษะการอ่าน

ออกเสียงภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียนตั้งแต่ระดับปฐมวัย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งเป็นช่วงวัยเริ่มต้นของการเรียนรู้การอ่านเขียนอย่างเป็นระบบ (Early Literacy)

วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ (Phonics) เป็นหนึ่งในแนวทางการสอนอ่านที่ได้รับการยอมรับในระดับสากลว่ามีประสิทธิภาพสูงในการวางรากฐานการอ่าน การสอนแบบโฟนิกส์ คือ วิธีการสอนอ่านและเขียนที่เน้นการเรียนรู้ความสัมพันธ์ระหว่างเสียงของหน่วยเสียงที่เล็กที่สุด (Phoneme) กับตัวอักษรหรือกลุ่มตัวอักษรที่ใช้แทนเสียงนั้น (Grapheme) (Heilman, 1993) โดยมีหลักการคือการสอนให้ผู้เรียน "ถอดรหัส" (Decode) ตัวอักษรให้เป็นเสียง และ "เข้ารหัส" (Encode) เสียงให้เป็นตัวอักษรเพื่อการเขียน

งานวิจัยจำนวนมากสนับสนุนประสิทธิภาพของการสอนแบบโฟนิกส์ ดังที่ National Reading Panel (2000) ได้สรุปผลการวิจัยจำนวนมากและยืนยันว่า การสอนแบบโฟนิกส์อย่างเป็นระบบ (Systematic Phonics Instruction) ส่งผลดีต่อความสามารถในการจดจำคำ การสะกดคำ และการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญ สอดคล้องกับ Schickedanz and Collins (2013) ที่กล่าวว่าวิธีการสอนออกเสียงแบบโฟนิกส์ ช่วยสร้างรากฐาน "การรู้หนังสือขั้นต้น (Early Literacy)" ซึ่งส่งผลต่อการเข้าใจเนื้อหา (Comprehension) และการเรียนรู้ภาษาในระดับสูงต่อไป ในประเทศไทยเอง นันทิพย์ ขจรบุญ (2553) และ วชิรินทร์ เครือเช้า (2561) ก็ได้ยืนยันว่าผู้เรียนที่เข้าใจเสียงตัวอักษรจะสามารถผสมเสียงได้อย่างมีระบบ และสามารถอ่านคำศัพท์ใหม่ๆ ที่ไม่เคยเรียนมาก่อนได้ด้วยตนเอง โดยไม่ต้องอาศัยการท่องจำหรือการเดาจากบริบทเพียงอย่างเดียว

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าหลักการของโฟนิกส์จะเป็นที่ยอมรับ แต่การนำไปปฏิบัติจริงในห้องเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีกลุ่มเป้าหมายเป็นนักเรียนจำนวนน้อย (ดังในบริบทของโรงเรียนบ้านหนองแสงสว่างวิทย) จำเป็นต้องมีการออกแบบกิจกรรมและขั้นตอนการสอนที่เหมาะสมกับพัฒนาการของผู้เรียน ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะนำวิธีการสอนแบบโฟนิกส์ 5 ขั้นตอน ได้แก่ 1) ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน (Warm up), 2) ขั้นทบทวนความรู้เก่า (Revision), 3) ขั้นสอนเสียงใหม่ (A new sound), 4) ขั้นประสมคำ (Word making) และ 5) ขั้นฝึกเขียนตัวอักษร (Letter formation) มาประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนรู้

ด้วยเหตุผลและความสำคัญดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะดำเนินการวิจัยเชิงปฏิบัติการ (Action Research) เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนแบบโฟนิกส์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านหนองแสงสว่างวิทย เพื่อเป็นแนวทางปฏิบัติในการแก้ปัญหาการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้น โดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนสามารถอ่านออกเสียงได้อย่างถูกต้อง ชัดเจน ซึ่งเป็นการลดความวิตกกังวล สร้างความมั่นใจในการเรียนรู้ และเป็นการวางรากฐานทักษะภาษาอังกฤษที่มั่นคงสำหรับการศึกษาในระดับที่สูงขึ้นต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านหนองแสงสว่างวิทย ให้ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 ขึ้นไป

การทบทวนวรรณกรรม

นอร์ดควิสต์ (Nordquist, 2020) ได้กล่าวไว้ว่าการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ คือ การกระทำในลักษณะการพูด โดยจะมีแบบแผนการสะกดเกิดขึ้นเพื่อให้ออกเสียงภาษาอังกฤษได้ถูกต้องแต่ในภาษาอังกฤษ มีคำที่ไม่ได้

สะกดตามเสียงด้วย Pronunciation หรือ การออกเสียงคำศัพท์ในภาษาอังกฤษ คือ การออกเสียงคำศัพท์ในภาษาอังกฤษ ซึ่งจะไม่ออกเสียงตามตัวสะกด 100% ดังนั้นเราจึงต้องฝึกฟังเจ้าของภาษาออกเสียงที่ถูกต้อง หรือ ฝึกอ่านคำอ่านออกเสียงในพจนานุกรม เพื่อให้เราสามารถปรับปรุงการออกเสียงของเราและลงน้ำหนักเสียงได้อย่างถูกต้องเป็นไปในทางเดียวกันกับสัญลักษณ์ คำพยางค์ (2561:4) การออกเสียงภาษาอังกฤษ คือวิธีที่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเปล่งเสียงของภาษาใดภาษาหนึ่งออกมา โดยยึดหลักความถูกต้องตามหลักสัทศาสตร์ ที่อยู่ในรูปแบบที่ต่างกัน ได้แก่ การกลายเสียงของคำการออกเสียงตามทีสะกด และการออกเสียงที่เป็นมาตรฐาน ซึ่งองค์ประกอบดังกล่าวเป็นปัจจัยที่ส่งเสริมให้มีทักษะการพูดที่คล่องขึ้นและวัชรินทร์ เครือเช้า, (2561 : น. 30) การอ่านออกเสียงเป็นทักษะที่สำคัญในการเรียนภาษาเป็นวิธีการส่งเสริมพัฒนาการรู้หนังสือของเด็กก่อนวัยเรียนและยังเป็นวิธีการสร้างแรงจูงใจในการอ่านให้แก่ผู้เรียนทั้งระดับประถมศึกษาจนถึงระดับมัธยมศึกษา การอ่านออกเสียงช่วยให้ผู้สอนสามารถตรวจสอบความก้าวหน้าในการฝึกทักษะการอ่านและสามารถช่วยเหลือแก้ไขผู้เรียนที่อ่านไม่ถูก ไม่ชัดเจนให้นักเรียนมีความเข้าใจในระบบการออกเสียงในภาษาอังกฤษได้ดียิ่งขึ้นซึ่งสอดคล้องกับ ญัฐริกา พลพิทักษ์ และสุชีรณณ์ อามาตย์บัณฑิต (2566: น. 20) การสอนอ่านควรเริ่มที่การสร้างให้ผู้เรียนมีความเข้าใจเกี่ยวกับการออกเสียงตามหลักสัทศาสตร์ ซึ่งเน้นให้เห็นถึงความสำคัญของเสียงตัวอักษรและความสัมพันธ์ในการแยกแยะและถอดรหัสเสียง จนสามารถอ่านออกเสียงจนสามารถอ่านออกมาเป็นคำ รวมถึงการประยุกต์ใช้คำที่อ่านในการอ่านเนื้อหาที่หลากหลายได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้การสอนการออกเสียงตามหลักสัทศาสตร์ยังเป็นวิธีการที่ถูกนำมาใช้เพื่อช่วยสอนนักเรียนที่มีปัญหาในการอ่านให้มีพัฒนาการในการอ่านที่ดีขึ้น ในขณะที่ Heilman (1993) อธิบายว่า โฟนิคส์ไม่ใช่วิธีสอนอ่านโดยตรงและไม่ใช่วิธีสอนของสัทศาสตร์ แต่เป็นกลไกหนึ่งซึ่งช่วยให้เด็กแก้ปัญหาคำศัพท์ไม่คุ้นตา โดยอาศัยความสัมพันธ์ของเสียงและตัวอักษร เช่น เด็กอาจอ่านคำว่า "broad" จากการเดาคำว่า "road" หรือคำว่า "fath" จาก "path" ได้อย่างมีนัยสำคัญ โดยมีพื้นฐานจากการรับรู้เสียงร่วมกันของคำศัพท์ ทั้งนี้สินธุมาส อินนันชัย (2562) ได้ศึกษาถึงความหมายของการอ่านแบบโฟนิคส์แล้วได้สรุปเป็นความหมายของตนเองว่า โฟนิคส์คือ ระบบเสียงในภาษาที่มีความสัมพันธ์กันระหว่างตัวอักษรและเสียงของตัวอักษรนั้น ๆ โดยจะมีหลักเกณฑ์ทางภาษาที่ชัดเจนในการออกเสียงเหล่านั้นโดยผู้เรียนต้องจดจำอักขระที่เป็นสัญลักษณ์ของเสียงและตัวอักษรแต่ละตัว และสามารถนำไปประสมกันเพื่ออ่านเป็นคำ Phonics คือ วิธีการออกเสียงภาษาอังกฤษ โดยถอดรหัสเสียง "เขอะ" และ qu ออกเสียง"เขอะ" จากนั้นเรียนรู้อีกจะนำเสียงมาผสมให้เป็นคำ เรียกว่า blending เช่น c a t ผสมได้ว่า "เขอะแอะ ที แคท" เป็นต้น

วิธีการสอนแบบโฟนิคส์ (Vacca et al., 2003) มีขั้นตอนดังนี้

1. การวิเคราะห์การออกเสียง (analytic phonics) เป็นการฝึกให้ผู้เรียนรู้จักเรียนรู้และวิเคราะห์เสียงของตัวอักษรแต่ละตัวนำไปสู่การวิเคราะห์เสียงของตัวอักษรในคำ แต่ละคำ อย่างมีระบบ เช่น ตัวอักษร b ในคำว่า bat อ่านออกเสียง/b/ เป็นการสอนที่เน้นการฝึกจากแบบฝึกหัดในหนังสือแบบเรียน
2. การเทียบเคียงในการออกเสียง (analogic phonics instruction) เป็นการสอนที่ต่อยอดมาจากการสอนวิเคราะห์การออกเสียง โดยผู้เรียนจะวิเคราะห์ส่วนประกอบของคำ และเทียบเคียงการออกเสียงกับคำ ที่รู้แล้ว เช่น cat, rat, hat มี/a/และ /t/ เป็นหน่วยเสียงที่เหมือนกันวิธีการนี้มักใช้ในการอ่านคำใหม่ที่ไม่รู้จักและเป็นวิธีช่วยในการสะกดคำ
3. การสังเคราะห์การออกเสียง (synthetic phonics) เป็นการสอนโดยเริ่มจากการสอนเสียงของตัวอักษรแต่ละตัว หลังจากนั้นจึงสอนการผสมเสียงกับตัวอักษรเพื่อให้ผู้อ่านสามารถอ่านออกเสียงได้จุดมุ่งหมายของการ

สอนแบบนี้คือทำให้ผู้เรียนเข้าใจเสียงของตัวอักษรแต่ละตัวและผสมเสียงจนสามารถที่จะออกเสียงคำนั้น ๆ ได้ด้วยตนเอง

4. การอ่านแบบร่วมสมัย (contemporary phonics) เป็นการสอนอ่านโดยการนำเอาวิธีการวิเคราะห์การออกเสียงและวิธีการสังเคราะห์การออกเสียงมารวมกันและฝึกให้นักเรียนประยุกต์ใช้ตามระดับความสามารถของตน เน้นให้นักเรียนได้อ่านเนื้อหาที่หลากหลาย เช่น บทกลอนเรื่องเล่า เป็นต้น ทั้งนี้การสอนอ่านออกเสียงจะใช้เวลาไม่เกินร้อยละ 25 ของเวลาในการสอนทั้งหมดเพื่อให้นักเรียนได้มีโอกาสในการฝึกฝนประสบการณ์อ่านจริงกับบทอ่านที่มีความหลากหลาย ทำให้นักเรียนมีความสุขในการอ่านมากยิ่งขึ้นซึ่งสอดคล้องกับ Lewis และ Ellis (2006 : 26–30) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการสอนแบบโฟนิกส์ซึ่งประกอบไปด้วย 5 ขั้นตอน ดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นเตรียมความพร้อม (Warm-up) เป็นขั้นตอนที่เตรียมไว้ให้ผู้เรียนพร้อมที่จะเข้าสู่บทเรียน โดยใช้กิจกรรมต่าง ๆ ที่สนุกสนานและสอดคล้องกับบทเรียน

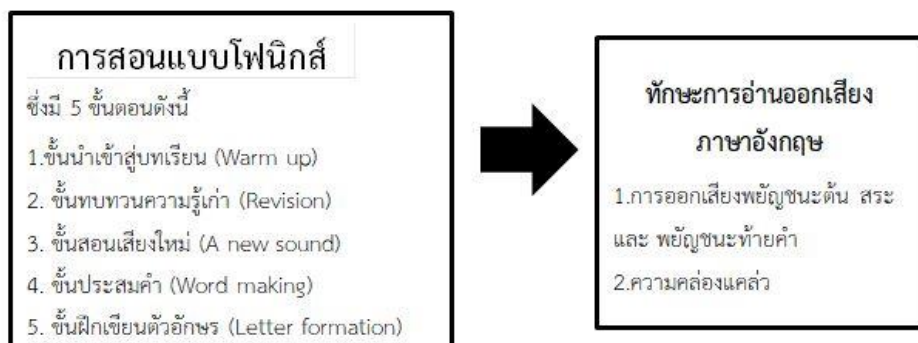
ขั้นที่ 2 ขั้นทบทวนความรู้เก่า (Revision) เป็นขั้นที่ผู้สอนนำความรู้เก่าโดยเฉพาะอย่างยิ่งความรู้เสียงเก่าที่ครูเคยสอนไปเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนยังคงจำเสียงเก่าได้และที่สำคัญเป็นการสร้างให้ผู้เรียนมีความมั่นใจและเข้าใจในการใช้เสียงได้มากขึ้น

ขั้นที่ 3 ขั้นสอนเสียงใหม่ (A new sound) เป็นขั้นที่ผู้สอนนำเสนอเสียงใหม่ให้กับผู้เรียน พร้อมคำอธิบาย อาจใช้ภาพประกอบที่เกี่ยวข้องกับตำแหน่งการวางลิ้นเพื่อให้เด็กได้เข้าใจการกำเนิดของเสียงได้ถูกต้อง การนำเสนอเสียงใหม่ให้ได้ประสิทธิภาพอาจจะใช้เสียงที่มาจากเจ้าของภาษาควบคู่กันไปด้วยเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความตระหนักถึงเสียงที่เรียนรู้ใหม่จริง ๆ

ขั้นที่ 4 ขั้นประสมคำ (Word making) เป็นขั้นที่ผู้สอนกระตุ้นให้ผู้เรียนนำ เสียงใหม่ที่ได้นำไปประสมกับเสียงอื่น ๆ ที่ผู้เรียนมีความรู้อยู่แล้วประกอบขึ้นเป็นคำ

ขั้นที่ 5 ขั้นฝึกเขียนตัวอักษร (Letter formation) เมื่อผู้เรียนได้ยินเสียงและฝึกใช้เสียงแล้ว ต้องมีการฝึกเขียนตัวอักษรดังกล่าวที่สอดคล้องกับเสียงนั้นเพื่อให้เด็กสามารถเชื่อมโยงเสียงกับตัวอักษรได้ โดยผู้สอนจะต้องนำเสนอตัวอักษรให้ชัดเจนผ่านกระดานหรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์ที่เหมาะสมแก่การนำเสนอตัวอักษร

กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

ระเบียบวิธีการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปฏิบัติการ (Action Research) ตามแนวคิดของ Kemmis และ McTaggart (1990 ; อ้างถึงใน ยาใจ พงษ์บริบูรณ์, 2537) เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้การสอนโฟนิกส์

1. ประชากรและกลุ่มเป้าหมาย คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านหนองแสงสว่างวิทย ภาครีเยนที่ 2 ปีการศึกษา 2568 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาร้อยเอ็ด เขต 3 จำนวน 3 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยมีเกณฑ์การคัดเลือกคือ เป็นนักเรียนที่มีผลการประเมินทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษในระดับที่ต้องปรับปรุง และมีความสมัครใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย 4 ส่วนหลัก ได้แก่:

1. แผนการจัดการเรียนรู้เป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างและพัฒนาขึ้นเพื่อพัฒนาพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนแบบโฟนิกส์ของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 1 เรื่อง Rainbows time (ซึ่งครอบคลุมเนื้อหาสระเสียงสั้น a, e, i, o, u) จำนวนทั้งสิ้น 6 แผน รวม 12 ชั่วโมง ซึ่งผลการประเมินความเหมาะสมพบว่ามีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.87 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.02 อยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด ถือว่าแผนการจัดการเรียนรู้สามารถนำไปใช้ได้

2. แบบประเมินทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ (เป็นแบบประเมินย่อยท้ายวงจร) จำนวนวงจรละ 20 ข้อ ซึ่งเป็นแบบฝึกการอ่านออกเสียง ในการวิจัยครั้งนี้มี 3 วงจรปฏิบัติการ รวมเป็นจำนวนทั้งหมด 60 ข้อซึ่งผลการประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวังพบว่ามีค่า IOC เท่ากับ 1 ถือว่าแบบประเมินทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษสามารถนำไปใช้ได้

3. แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง เป็นแบบสัมภาษณ์นักเรียนหลังจากจัดการเรียนรู้ในแต่ละแผน

4. แบบบันทึกภาคสนาม เป็นการสังเกตแบบมีส่วนร่วม (Participant Observation) โดยครูสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนที่แสดงออกให้เห็นว่าเกิดทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ ตามขั้นตอนการสอนโฟนิกส์ และจดบันทึก

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยเก็บข้อมูลโดยใช้การสังเกตพฤติกรรมการอ่านออกเสียงของผู้เรียน และได้รวบรวมข้อมูล เช่น คะแนนสอบระหว่างภาคเรียน แบบบันทึกหลังการจัดการเรียนรู้ ผลตัดสินการเรียนของผู้เรียนเพื่อนำไปสะท้อนเพื่อให้เกิดการตระหนักและเข้าใจในปัญหาที่เกิดจากสาเหตุใด

2. วางแผนกลยุทธ์กำหนดเป้าหมายและหาวิธีการเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพและดำเนินการตามแผนการจัดการเรียนรู้โดยการสอนโฟนิกส์เพื่อพัฒนาการอ่านออกเสียง จำนวน 6 แผน โดยใช้เวลาการจัดการเรียนรู้ทั้งหมด 12 ชั่วโมง ซึ่งผลการประเมินความเหมาะสมพบว่ามีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.87 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.02 อยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด ถือว่าแผนการจัดการเรียนรู้สามารถนำไปใช้ได้

3. เมื่อจบการจัดการเรียนการสอนโฟนิกส์ในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้และตามวงรอบการวิจัย ผู้วิจัยเก็บรวบรวมแบบบันทึกภาคสนาม เพื่อนำข้อมูลที่ได้มาสรุปผลการจัดการเรียนรู้แล้ววิเคราะห์เพื่อสะท้อนผลและปรับปรุงแผนการจัดการเรียนรู้ในครั้งต่อไป

4. เมื่อดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ครบตามวงรอบการวิจัยเชิงปฏิบัติการในแต่ละวงรอบ ผู้วิจัยได้ใช้แบบประเมินการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษเพื่อประเมินทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของผู้เรียน และนำข้อมูลมาสะท้อนและวิเคราะห์เพื่อนำไปใช้ในการปรับปรุงแผนการจัดการเรียนรู้ขั้นตอน และรายละเอียดอื่น ๆ ตามข้อค้นพบเพื่อนำไปปรับปรุงแผนการจัดการเรียนรู้ในการวิจัยเชิงปฏิบัติการในวงรอบต่อไป จนกว่ากลุ่มเป้าหมายทุกคนจะผ่านเกณฑ์การประเมินร้อยละ 70 ขึ้นไป

5. นำผลที่ได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูลทั้งหมดไปวิเคราะห์ข้อมูล สรุป และอภิปรายผล

ผลการวิจัย

การพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนแบบโฟนิกส์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยมีคะแนนผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 ขึ้นไป ผู้วิจัยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้น จำนวน 6 แผน สรุปผลการวิจัย ดังนี้

วงรอบปฏิบัติการที่ 1: จากการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนแบบโฟนิกส์ พบว่านักเรียนเริ่มมีความคุ้นเคยกับเสียงของตัวอักษรเดี่ยว แต่ยังมีความสับสนในการประสมเสียงและการออกเสียงท้ายคำ (Final sounds) ผลการประเมินทักษะการอ่านออกเสียงพบว่า มีนักเรียนผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 จำนวน 1 คน (คิดเป็นร้อยละ 33.33) โดยมีคะแนนเฉลี่ย 37.00 คะแนน จากคะแนนเต็ม 60 คะแนน ผู้วิจัยจึงนำผลสะท้อนกลับไปปรับปรุงแผนในวงรอบถัดไป โดยเน้นการใช้สื่อแยกสีตัวอักษร (Color-coding) ให้ชัดเจนขึ้น

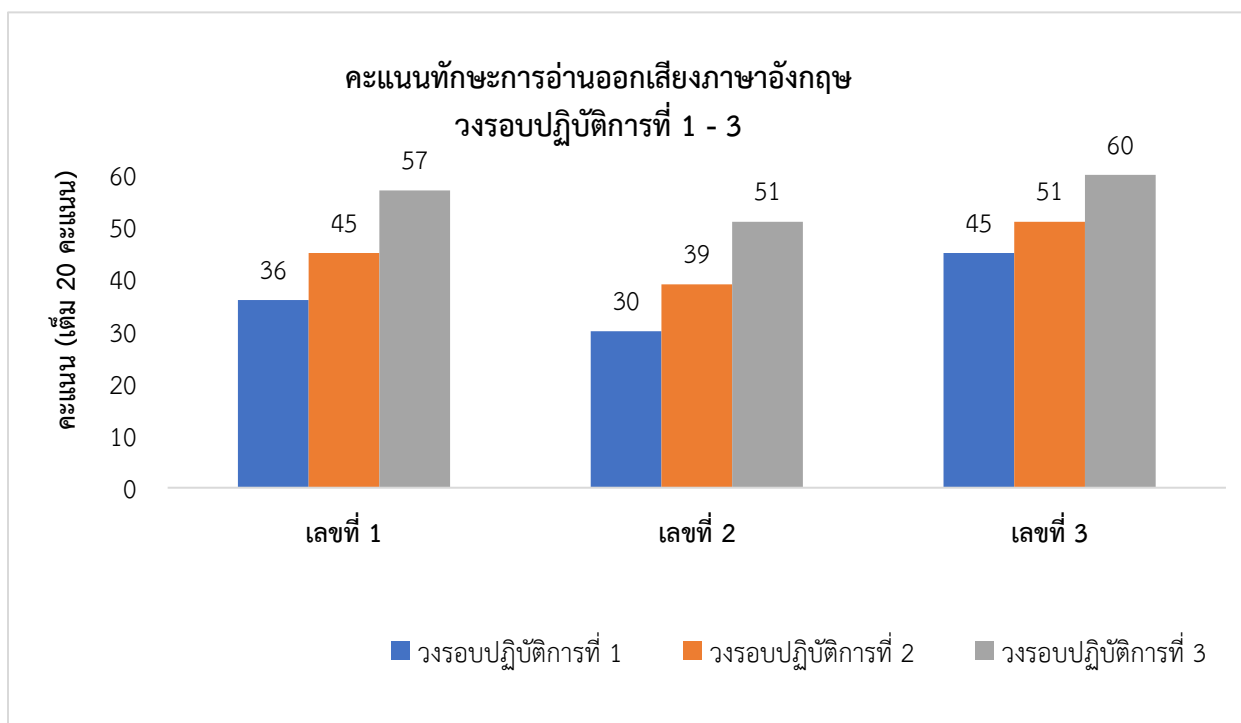
วงรอบปฏิบัติการที่ 2: ผู้วิจัยได้นำสื่อที่ปรับปรุงแล้วมาใช้และเพิ่มการทบทวนแบบย้ำซ้ำทวน พบว่านักเรียนมีการพัฒนาการออกเสียงสระและพยัญชนะต้นได้ดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ความสับสนในการแยกแยะเสียงลดลง ผลการประเมินทักษะการอ่านออกเสียงพบว่า มีนักเรียนผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 เพิ่มขึ้นเป็น 2 คน (คิดเป็นร้อยละ 66.67) มีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นเป็น 45.00 คะแนน อย่างไรก็ตาม นักเรียนบางส่วนยังคงใช้เวลาในการถอดรหัสและลากเสียงรวบคำช้าอยู่

วงรอบปฏิบัติการที่ 3: ผู้วิจัยเพิ่มกิจกรรมการลงมือปฏิบัติ (Hands-on experience) และการให้ผู้เรียนจัดเรียงการ์ดตัวอักษรด้วยตนเอง พบว่านักเรียนมีความมั่นใจในการอ่านออกเสียงมากขึ้น สามารถถอดรหัสเสียงและสะกดคำได้อย่างถูกต้องและคล่องแคล่ว ผลการประเมินในวงรอบนี้พบว่า นักเรียนทั้ง 3 คน (คิดเป็นร้อยละ

100) มีคะแนนผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 ขึ้นไป โดยมีคะแนนเฉลี่ย 56.00คะแนน ซึ่งบรรลุตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยในครั้งนี้ ดังแสดงผลคะแนนในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 สรุปผลคะแนนการประเมินทักษะในการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 แต่ละวงรอบปฏิบัติการที่ 1-3

วงรอบ ที่	จำนวน นักเรียน	คะแนน				$\bar{x}$	S.D.	จำนวนนักเรียนที่ ผ่านเกณฑ์	
		เต็ม	เลขที่ 1	เลขที่ 2	เลขที่ 3			จำนวน	ร้อยละ
1	3	60	36	30	45	37.00	6.16	1	33.33
2	3	60	45	39	51	45.00	4.90	2	66.67
3	3	60	57	51	60	56.00	3.74	3	100.00

ภาพที่ 2 คะแนนการประเมินทักษะในการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ วงรอบปฏิบัติการที่ 1 – 3

จากตารางที่ 1 พบว่า ผลคะแนนการประเมินทักษะในการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 แต่ละวงรอบปฏิบัติการที่ 1-3 จากคะแนนเต็ม 60 ในวงรอบที่ 1, 2 และ 3 สรุปได้ดังนี้ ในวงรอบที่ 1-3 นักเรียนคนที่ 1 ได้คะแนน 36, 45 และ 57 คะแนนตามลำดับ นักเรียนคนที่ 2 ได้คะแนน 30, 39, 51 ตามลำดับ นักเรียนคนที่ 3 ได้คะแนน 45, 51 และ 60 ตามลำดับ คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 37.00, 45.00 และ

56.00 คะแนนตามลำดับ และมีจำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์เท่ากับ 1, 2 และ 3 คนตามลำดับ คิดเป็นร้อยละ 33.33, 66.67 และ 100 ตามลำดับแสดงให้เห็นว่าเมื่อจัดการจะเห็นได้ว่านักเรียนแต่ละคนมีพัฒนาการในการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่1 เพิ่มขึ้นในแต่ละวงรอบ แสดงให้เห็นว่าการจัดการเรียนรู้โดยการสอนแบบโฟนิกส์ ครบ 3 วงรอบปฏิบัติการ สามารถพัฒนาทักษะในการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษให้ทุกคนมีคะแนนผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ได้

อภิปรายผล

จากแนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้โดยการสอนแบบโฟนิกส์ ซึ่งมีนักวิชาการได้แนะนำการจัดการเรียนรู้ และผู้วิจัยได้นำมาปรับปรุงในการจัดการเรียนการสอน ผ่านกระบวนการวิจัยเชิงปฏิบัติการ 3 วงรอบ ผู้วิจัยสามารถอภิปรายข้อค้นพบที่ได้จากการพัฒนาขั้นตอนการสอนกับแนวคิด ทฤษฎีได้ดังนี้

ประการแรก การพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เป็นวิธีที่ช่วยพัฒนาความสามารถในการถอดรหัสเสียง (Decoding) ของนักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพราะการจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์เป็นการสอนให้นักเรียนเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่าง "เสียง (Sounds)" และ "ตัวอักษร (Letters)" ซึ่งเป็นตัวช่วยกระตุ้นให้นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงและสะกดคำง่าย ๆ ได้ด้วยตนเองโดยไม่ต้องอาศัยการท่องจำคำศัพท์แบบนกแก้วนกขุนทอง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Heilman (1993) และ Schickedanz and Collins (2013) ที่กล่าวว่า การสอนที่ให้ความสำคัญกับการตระหนักรู้ทางเสียง (Phonological awareness) จะช่วยให้นักเรียนมีพื้นฐานที่ดีในการอ่าน และยังสอดคล้องกับนอร์ดควิสต์ (Nordquist, 2020) ที่เน้นย้ำว่าวิธีการสอนแบบมีโครงสร้างเช่นนี้ จะช่วยให้นักเรียนเข้าใจและจดจำระบบเสียงของภาษาได้อย่างยั่งยืน

ประการที่สอง การจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์ 5 ขั้นตอน ช่วยให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 พัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงได้อย่างเป็นระบบ ช่วยให้การประสมคำมีประสิทธิภาพมากขึ้น ลดความสับสน และทำให้นักเรียนจดจำเสียงตัวอักษรได้แม่นยำ ซึ่งสอดคล้องกับ น้ำทิพย์ ขจรบุญ (2553) และ วัชรินทร์ เครือเข้า (2561) ที่ยืนยันว่าผู้เรียนที่เข้าใจเสียงตัวอักษรจะสามารถผสมเสียงได้อย่างมีระบบ โดยกระบวนการทั้ง 5 ขั้นตอนของผู้วิจัยประกอบด้วย ขั้นที่ 1 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน (Warm up) เป็นการกระตุ้นโสตประสาทผ่านเพลงและสื่อ เพื่อเตรียมความพร้อมของสมองก่อนรับข้อมูลใหม่ ขั้นที่ 2 ขั้นทบทวนความรู้เก่า (Revision) มีการใช้เทคนิคเปรียบเทียบคำคู่ (Minimal pairs) เพื่อให้นักเรียนแยกแยะความแตกต่างของเสียงสระเดิมและสระใหม่ ลดความสับสนได้อย่างเด็ดขาด ขั้นที่ 3 ขั้นสอนเสียงใหม่ (A new sound) เน้นให้นักเรียนสังเกตรูปปากและฟังเสียงต้นแบบจากเจ้าของภาษา ทำให้นักเรียนเปล่งเสียงได้ถูกต้องตามหลักสัทศาสตร์ ขั้นที่ 4 ขั้นประสมคำ (Word making) เป็นหัวใจสำคัญที่เปลี่ยนให้นักเรียนลงมือปฏิบัติประสมเสียงด้วยตนเองทีละส่วน ช่วยลดภาระความจำและทำให้ลากเสียงรวบคำได้ไม่ตะกุกตะกัก และ ขั้นที่ 5 ขั้นฝึกเขียนตัวอักษร (Letter formation) ใช้เทคนิคพูดสะกดเสียงพร้อมกับการเขียน (Say and write) ทำให้นักเรียนไม่เขียนตัวสะกดตกหล่น จากขั้นตอนทั้ง 5 ขั้นตอนส่งผลให้นักเรียนมีพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษได้อย่างเป็นรูปธรรม

ประการที่สาม การจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์ ควรเพิ่มกิจกรรมที่น่าสนใจและสื่อเชิงประจักษ์ (Active Learning) เพื่อดึงดูดความสนใจของผู้เรียนในวัยประถมศึกษาปีที่ 1 และเป็นการแก้ปัญหา "ภาวะภาระความจำเกิน (Cognitive Overload)" เช่น การให้นักเรียนจัดเรียง "การ์ดตัวอักษร" ด้วยตนเองบนโต๊ะ การใช้สื่อ "แยกสี

ตัวอักษร (Color-coding)" เพื่อแยกพยัญชนะต้นและตัวสะกด และการใช้ "คลิปีติโอเสียง Phonics" เมื่อผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้ผ่านการลงมือปฏิบัติจริง (Hands-on experience) จะทำให้สมองเชื่อมโยงเสียงกับรูปภาพได้ดียิ่งขึ้น ส่งผลให้ผู้เรียนสามารถจดจำตัวสะกดท้ายคำได้แม่นยำ ลากเสียงรวบคำได้ต่อเนื่อง และเลิกพฤติกรรมการเดาคำศัพท์ ทั้งยังเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความสนุกสนานและมีแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น

จากผลการดำเนินการวิจัย การพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนแบบโฟนิกส์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ผลการวิจัยพบว่า ผลการประเมินทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านหนองแสงสว่างวิทย ภาควิชาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2568 จำนวน 3 คน มีคะแนนทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 ขึ้นไป จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 100 โดยผ่านเกณฑ์การประเมินอย่างสมบูรณ์ในวงรอบปฏิบัติการที่ 3 ซึ่งเป็นไปตามจุดประสงค์ของการวิจัยในครั้งนี้ ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษางานวิจัยของ วรกานต์ โสคะโน กนกกาญจน์ กิตติชาติเชาวลิต และพนาน้อย รอดชู (2563: 238) ได้สร้างแบบฝึกทักษะโฟนิกส์และเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนและ หลังใช้แบบฝึกทักษะโฟนิกส์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 และผลการวิจัยพบว่า 1) แบบฝึก ทักษะโฟนิกส์เพื่อพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ผู้วิจัย สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพที่ 84.29/82.50 เป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 2) ผลสัมฤทธิ์ด้านการเรียนรู้คำศัพท์ ภาษาอังกฤษก่อนและหลังใช้แบบฝึกทักษะโฟนิกส์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หลังเรียนสูงขึ้น กว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 เช่นเดียวกับงานของ จิตวดี วังสนาม (2564: 27) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการอ่านออกเสียง แบบโฟนิกส์ (Phonics) โดยใช้แบบฝึกทักษะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ และผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับจัดกิจกรรม การเรียนรู้เรื่องการอ่านออกเสียงแบบ โฟนิกส์ (Phonics) โดยใช้แบบฝึกทักษะ มีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนหลังเรียน สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 เช่นเดียวกับงานวิจัยของ รัชดากาญจน์ ไยดี (2565:35) ได้พัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงแบบโฟนิกส์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านโนนตารอด จังหวัดกำแพงเพชร และผลการวิจัยพบว่า 1. แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงแบบโฟนิกส์เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีค่าประสิทธิภาพ 80.30/82.00 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 2. ผลการเปรียบเทียบคะแนนการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงแบบโฟนิกส์มีคะแนนการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ ณัฐริกา พลพิทักษ์ และสุชีรินธ์ อามาศย์บัณฑิต (2566:61) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษโดยใช้การสอนแบบโฟนิกส์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และผลการวิจัยพบว่า 1. ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้การสอนแบบโฟนิกส์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 พบว่า ผู้เรียนมีทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้การสอนแบบโฟนิกส์ อยู่ในเกณฑ์ร้อยละ 80.06 ซึ่งมีระดับคุณภาพดีเยี่ยม 2. ประสิทธิภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้การสอนแบบโฟนิกส์ มีประสิทธิภาพเท่ากับ 80.06/82.60 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ 80/80 3. ค่าดัชนีประสิทธิผลของการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้การสอนแบบโฟนิกส์ มีค่าเท่ากับ 0.7184 แสดงว่านักเรียนมีทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ ร้อยละ 71.84

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

1.1 ครูผู้สอนควรศึกษาขั้นตอนการจัดการเรียนรู้และฝึกฝนทักษะการออกเสียงให้มีความแม่นยำและชัดเจนก่อนการจัดการเรียนการสอน เนื่องจากครูเป็นต้นแบบสำคัญในการถ่ายทอดเสียง หากมีการสื่อสารที่คลาดเคลื่อนจะส่งผลให้ผู้เรียนเกิดความสับสนและจดจำวิธีการอ่านสะกดคำที่ผิดหลักเกณฑ์ได้

1.2 เนื่องจากการสอนโฟนิกส์มีลักษณะเป็นขั้นตอนที่เน้นการย้ำเน้นและทำซ้ำครูควรชี้แจงเป้าหมายให้ผู้เรียนเห็นถึงความสำคัญว่า การฝึกพื้นฐานเสียงพยัญชนะและสระที่ถูกต้อง คือเครื่องมือสำคัญที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถอ่านออกเสียงและเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพในระดับที่สูงขึ้น เพื่อลดความเบื่อหน่ายและสร้างทัศนคติที่ดีต่อการเรียน

1.3 การสอนโฟนิกส์ควรมีกิจกรรมและสื่อการสอนที่หลากหลายน่าสนใจ เช่น รูปคำศัพท์ บัตรตัวอักษร คลิปวิดีโอการออกเสียงที่ถูกต้อง เพลง ทำประกอบ เพื่อกระตุ้นสิ่งเร้าให้ผู้เรียนมีความสนใจและพร้อมที่จะเรียนรู้

2. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยต่อไป

2.1 ควรนำรูปแบบการวิจัยเชิงปฏิบัติการ ไปใช้แก้ปัญหาคือพบในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ เพื่อเป็นการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับผู้เรียนและเนื้อหา

2.2 ควรมีการศึกษาและทดลองใช้รูปแบบการสอนโฟนิกส์กับกลุ่มเป้าหมายที่มีความหลากหลายมากขึ้น เช่น นักเรียนในระดับชั้นอื่น ๆ (ป.1 หรือ ป.3) หรือกลุ่มผู้เรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ (LD) เพื่อศึกษาดูว่ารูปแบบการสอนนี้สามารถช่วยยกระดับทักษะการอ่านในบริบทที่ต่างกันได้อย่างไร

2.3 ควรมีการพัฒนาสื่อการสอนที่เข้ากับยุคสมัยมากขึ้น เช่น การพัฒนาแอปพลิเคชัน สำหรับฝึกออกเสียงโฟนิกส์ด้วยตนเอง หรือการใช้เทคโนโลยีความเป็นจริงเสริม เข้ามาช่วย เพื่อให้ผู้เรียนสามารถฝึกฝนได้นอกเวลาเรียนและมีความตื่นตัวทำท่ายในการเรียนรู้มากขึ้น

เอกสารอ้างอิง

กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.

https://academic.obec.go.th/images/document/1559878925_d_1.pdf

จิตวดี วังสนาม. (2564). *การศึกษามลัทธิทางวิธีการเรียนเรื่องการอ่านออกเสียงแบบโฟนิกส์ (Phonics) โดยใช้แบบฝึกทักษะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2* [รายงานการวิจัยในชั้นเรียน, มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์].

ณัฐริกา พลพิทักษ์ และสุชีรินธ์ อามาศย์บัณฑิต. (2566). การพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษโดยใช้การสอนแบบโฟนิกส์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1. *วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม*, 17(3), 39–48. สืบค้น จาก <https://so05.tci-thaijo.org/index.php/rmuj/article/view/269718>

ัญญลักษณ์ คำพรหม. (2561). *การพัฒนาการออกเสียงคำภาษาอังกฤษที่สะกดด้วยพยัญชนะต้นที่ไม่มีในคำภาษาไทย โดยใช้แบบฝึกออกเสียงแบบคู่เทียบเสียง*. รายงานวิจัย หลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารระหว่างประเทศ วิทยาลัยนานาชาติ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่.

- น้ำทิพย์ ขจรบุญ. (2553). การใช้วิธีสอนโฟนิกส์เพื่อส่งเสริมการออกเสียงและความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 [วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่].
<https://cmudc.library.cmu.ac.th/frontend/Info/item/dc:115891>
- ยาใจ พงษ์บริบูรณ์. (2537). การวิจัยเชิงปฏิบัติการ. วารสารศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 17(2), 11-15.
- รัชดาภาณูญ ไยดี. (2565). การพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงแบบโฟนิกส์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านโนนตารอด จังหวัดกำแพงเพชร [การค้นคว้าอิสระปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยนเรศวร].
- โรงเรียนบ้านหนองแสงสว่างวิทย. (2567). รายงานผลการประเมินตนเองของสถานศึกษาประจำปีการศึกษา 2567. โรงเรียนบ้านหนองแสงสว่างวิทย.
- วรกานต์ โสคะโน, กนกกาญจน์ กิตติชาติเขาลิต, และพนนน้อย รอดชู. (2563). ผลของการใช้แบบฝึกทักษะโฟนิกส์เพื่อพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. *Journal of MCU Nakhondhat*, 7(9), 236-249. <https://so03.tci-thaijo.org/index.php/JMND/article/view/246739>
- วัชรินทร์ เครือเข้า. (2561). การพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงและจดจำความหมายของคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้การเรียนการสอนโฟนิกส์แบบสร้างคำร่วมกับเทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 [วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม].
- สินธุมาส อินนชัย. (2562). การพัฒนาความสามารถด้านการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยสื่อโฟนิกส์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านห้วยแม่เลี่ยม ผ่านจอยล์โฟนิกส์แอปพลิเคชัน. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ. บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยพะเยา.
- สุนันทา ปัญญารัตน์. (2554). การพัฒนาการสอนอ่านออกเสียงและเขียนสะกดคำภาษาอังกฤษด้วยวิธีการสอนแบบโฟนิกส์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนลำสนุ่น อำเภอลองหลวง จังหวัดปทุมธานี [วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา].
- Heilman, A. W. (1993). *Phonics in proper perspective* (7th ed.). Macmillan.
- Kemmis, S., & McTaggart, R. (1988). *The action research planner* (3rd ed.). Deakin University Press.
- Lewis, M., & Ellis, S. (2006). *Phonics: Practice, research and policy*. Sage.
- National Reading Panel. (2000). *Teaching children to read: An evidence-based assessment of the scientific research literature on reading and its implications for reading instruction* (NIH Publication No. 00-4769). National Institute of Child Health and Human Development.
<https://www.nichd.nih.gov/publications/pubs/nrp/smallbook>
- Nordquist, R. (2020). Definition and examples of pronunciation in English. *ThoughtCo*.
<https://www.thoughtco.com/pronunciation-english-language-1691687>
- Schickedanz, J. A., & Collins, M. F. (2013). *So much more than the ABCs: The early phases of reading and writing*. National Association for the Education of Young Children.
<https://books.google.com/books?id=bMkkIQEACAAJ>

Vacca, J. L., Vacca, R. T., Gove, M. K., Burkey, L. C., Lenhart, L. A., & McKeon, C. A. (2003). *Reading and learning to read* (5th ed.). Allyn & Bacon.